

Arrest

nr. 285 370 van 27 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 13 mei 2015 en verzoekt dezelfde dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 23 augustus 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 11 januari 2017.

1.2. Op 4 oktober 2017 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Op 30 november 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 26 juli 2019 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 juni 2022 wordt zijn verzoek ontvankelijk verklaard. De commissaris-generaal beslist op 26 oktober 2022 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die dezelfde dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u geboren op 31 mei 1999. Op 13 mei 2015 diende u een eerste maal een asielaanvraag in bij de dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ). U verklaarde toen afkomstig te zijn uit het dorp Toraqol in het district Khulm van de provincie Balkh.

Volgens uw verklaringen was uw broer Z. een commando voor het Afghan National Army (hierna ANA) tot hij in 2011 of 2012 omkwam nadat zijn voertuig over een landmijn reed. Na de dood van uw broer werd uw vader, tevens dorpsoudste en oud-generaal, verschillende malen gevraagd om deel te nemen aan activiteiten van H.A. en A.S., die beiden banden hadden met de taliban. Uw vader weigerde hierop in te gaan en ontving vervolgens twee dreigbrieven. Later werd uw broer H. beschuldigd van spionage omdat een neef van A.S., Y., opgepakt werd. Op dat ogenblik was uw broer net terug van zijn dienstopdracht bij het ANA. Op een avond, toen uw vader afwezig was, kwamen enkele mannen naar uw huis. Uw broer zag hen, vreesde het ergste en besloot dat jullie het land dienden te verlaten. U vertrok samen met uw broer in jaddi 1393 (van 22 december 2014 tot 20 januari 2015 volgens de Gregoriaanse kalender, hierna GK). U raakte gescheiden van uw broer in Turkije en hoorde niets meer van hem. U stelt dat u zelf geen persoonlijke problemen heeft gehad maar dat u omwille van het beroep van uw broers en uw vader vervolging vreest.

Na uw vertrek werd uw vader vermoord en uw jongere broer, H., meegenomen. U vreesde dat u hetzelfde kon overkomen en vreesde bovendien de mogelijkheid ontvoerd te worden om als danser en seksslaaf gebruikt te worden door A.S.

Op 23 augustus 2016 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In haar arrest van 11 januari 2017 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing van het CGVS.

Op 4 oktober 2017 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaarde dat u uw familie twee tot drie maanden voor uw tweede asielaanvraag voor het laatst gesproken had. Uw familie besloot, omwille van problemen, te verhuizen naar Iran. U vernam tijdens dit laatste contact dat A.S. omkwam in een gevecht en dat hij werd opgevolgd door zijn zeer gewelddadige broer. U verklaarde niet op de hoogte te zijn van de problemen die de aanleiding vormden tot het vertrek van uw familie naar Iran. U vreesde voor uw leven indien u zou terugkeren naar Afghanistan aangezien uw familie naar Iran diende te vluchten. Bijkomend verklaarde u zich aangepast te hebben aan de westerse leefwijze door uw opleiding en uw werk in België.

Op 30 november 2017 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 26 juli 2021 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in. In tegenstelling tot wat u eerder verklaarde, hebben uw ouders Afghanistan nooit verlaten. Op DVZ verklaarde u dat uw jongere broer F. voor de taliban werkt. Kort na de machtsovername van de taliban op 15 augustus 2021, verliet F. Afghanistan wegens een vrees voor zijn veiligheid en ging hij naar Turkije. F. was namelijk bevriend geweest met de zonen van vooraanstaande overheidslieden en foto's en video's hierover waren uitgelekt. Op 8 juni 2022 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS.

Tijdens uw persoonlijk onderhoud haalde u bijkomend nog andere elementen aan. Zo begon uw voormalige klasgenoot C. omstreeks einde 2021 te werken voor de taliban als adjunct van de commandani (commandant) van het politie hoofdkwartier. Omstreeks mei 2022 kreeg u per videochat op Messenger een discussie met uw voormalige klasgenoot C. Hij kon uw politieke posts op uw Facebook profiel niet verkroppen. Hij zei dat u naar Mazar-e-Sharif moest terugkomen als u een echte man bent. Diezelfde dag zocht hij uw familie thuis op, om uw vader in te lichten over uw activiteiten op Facebook. Uw vader was niet thuis, waardoor C. uw broer H. aansprak. Hij vroeg H. u de boodschap door te geven om te stoppen

met uw posts over de National Resistance. Indien u wilt meedoen aan de Resistance moest u, volgens C., naar Afghanistan komen. Hij zei dat u uw posts moest verwijderen en dat dat enkel in uw voordeel kon spelen. Nadat uw broer u hierover op de hoogte stelde, belde u C. op en zei u hem dat hij u familie met rust moest laten en rechtstreeks tegen u moest spreken. Hierna schold C. u telkens uit tijdens videogesprekken in groep met uw vorige klasgenoten.

Bijkomend verklaart u dat u niet kunt terugkeren omdat u verwesterst bent en een vriendin heeft in België. U geeft tevens aan dat uw jongere broer A. in de periode van de machtsovername door de taliban een tijdje met hen heeft samengewerkt. Omdat hij na een tijdje spijt kreeg van die samenwerking, heeft hij het land verlaten.

Na uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, ging uw broer H. op zoek naar bewijs in het licht van uw procedure in uw voormalige lagere school. Toen het personeel van de school, die momenteel onder controle van de taliban staat, te weten kwam dat u informatie zocht over C. werd dit meteen als extreem verdacht beschouwd. C. werd hiervan op de hoogte gesteld. Hierop ging C. naar uw huis om H. en uw overige familieleden te bedreigen. H. vluchtte weg van huis om aan de taliban te ontkomen. C. belde u meermaals op op Messenger om u onder druk te zetten en te bedreigen. Gezien hij op de hoogte was dat u informatie over hem verzamelt, verwijderde hij tevens verschillende zaken van zijn Facebook. Uw gezin is woedend op u door de situatie en weigert nog contact met u te hebben.

Bijkomend verklaart u dat u niet kunt terugkeren omdat u bent verwesterst en een vriendin heeft in België.

Ter staving van uw verzoek legt u foto's van en gesprekken met uw broer F. neer, alsook enkele algemene nieuwsberichten, gesprekken met en foto's van C., gesprekken met een zekere M., enkele Instagram berichten, foto's van u in België, een loonfiche, een schoolrapport, drie getuigenissen over uw integratie, uw Facebook profiel en enkele posts, en het Facebook profiel van C.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u niet terug zou kunnen keren naar Afghanistan uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS stelt vast dat u in uw derde verzoek de verklaringen die uw aflegde in uw voorgaande verzoeken op enkele essentiële punten wijzigt. Waar u tijdens uw eerste verzoek verklaarde dat uw vader werd vermoord door handlangers van de taliban en uw broer H. door hen werd ontvoerd, en u tijdens uw tweede verzoek verklaarde dat uw volledige familie als gevolg van de aanhoudende problemen met die personen was gevlucht naar Iran, geeft u in het kader van uw huidige verzoek aan dat uw hele familie, met inbegrip van uw vader en H., in Afghanistan verblijft en zij zich nooit in Iran gevestigd hebben (CGVS, p. 3-6). Hiermee geconfronteerd, verklaart u slechts dat u toen heel jong was, geen ervaring had, niet goed kon nadenken, naar de verkeerde mensen hebt geluisterd en slechte adviezen hebt opgevolgd (CGVS, p. 4). Deze verklaring is onvoldoende ter verantwoording. Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Van een verzoeker mag immers te allen tijde en redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn vluchtmotieven. Het feit dat u in het kader van uw eerste en tweede verzoek moedwillig getracht heeft om de Belgische autoriteiten te misleiden doet hoe dan ook afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw aanvraag verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van

uw aanvraag, wat bijkomende eisen met zich mee brengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

In de eerste plaats komt u op basis van uw vrees die u koesterde ten tijde van uw DVZ interview, gebaseerd op het werk van uw broer F. voor de taliban, niet in aanmerking voor internationale bescherming. Zo verklaarde u op de DVZ dat uw broer F. tot de taliban was toegetreden en voor hen werkte, maar blijkt tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u de berichten van F. hieromtrent fout had geïnterpreteerd en hij niet voor de taliban heeft gewerkt. Het was uw broer, A., die F. aanmoedigde om voor het Emiraat te werken en zo geld te verdienen, maar F. wilde dit niet. Het was niet zo, zoals u tijdens uw interview op de DVZ had verklaard, dat F. op oorlogspad werd gestuurd door de taliban. F. stuurde u wel berichtjes dat hij aan het wachten was op een bevel om naar een andere provincie te gaan en daar te werken voor de taliban, maar er gebeurde niets (DVZ verklaring volgend verzoek 16 en CGVS p. 7 en p. 8). Aan uw vrees gerekruteerd te worden omwille van het werk van F. voor de taliban, wordt dan ook onmiddellijk afbreuk gedaan. U wordt er dan ook op gewezen dat u op de DVZ had verklaard te vrezen zelf gerekruteerd te worden door de taliban, omdat uw broer F. voor de taliban werkt. Hierop wordt er gevraagd of kan worden aangenomen dat deze vrees, gezien de omstandigheden, aldus niet meer actueel is. U zegt slechts dat u niet weet wat er u gaat overkomen wanneer u terugkeert naar Afghanistan, maar dat op dit moment deze vrees in kwestie inderdaad niet bestaat (CGVS p. 8). Deze verklaring is allerminst voldoende opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Hier dient nog te worden opgemerkt dat F. ondertussen reeds meer dan een jaar in Turkije woont en uw familie geen problemen meer heeft gekend nadat F. het land verliet (CGVS p. 4 en p. 8). Bovendien is het allerminst aannemelijk dat u zich ten tijde van uw interview op de DVZ zou hebben vergist over welke broer van u nu precies de rangen van de taliban had vervoegd. Dat u destijds verklaarde dat uw broer F. lid was geworden van de taliban, om vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud te verklaren dat het niet F. maar wel uw broer A. was die zich bij hen had gevoegd (CGVS, p. 6-7), is geenszins aannemelijk. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden betrokkenheid van uw broers A. en F. bij de taliban in bijzonder ernstige mate. Te meer daar u bij de DVZ aangaf dat u in nauw contact stond met uw familie en u dagelijks via messenger met uw moeder en broer sprak (Verklaring Volgend Verzoek, punt 21). Volledigheidshalve wordt hierbij nog opgemerkt dat u nergens een persoonlijke vrees aanhaalt in verband met de toetreding en het daaropvolgend vertrek van uw broer A. bij de taliban en wordt herhaald dat uw familie geen problemen meer heeft gekend sinds uw broers in het buitenland wonen (CGVS, p. 8).

Verder vreest u vermoord te zullen worden door S. of één van zijn handlangers omwille van uw politieke posts op Facebook. U postte onder meer een foto van de Afghaanse vlag en afbeeldingen van de verzetsbeweging die de strijd met de taliban is aangegaan (CGVS p. 17). Gezien uw verklaringen over S. niet overeenstemmen met de vaststellingen die na het onderhoud zijn gebeurd (cfr. Infra), dient er te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan het hoog gepositioneerde profiel van S. bij de taliban, noch aan uw problemen met S. (CGVS p. 5, p. 6, p. 9, p. 10 en p. 16). Bij de beoordeling werd er rekening gehouden met de opmerkingen over het gehoorverslag.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat terwijl u verklaart dat S. bij de taliban zit en voor de huidige overheid werkt, dit nergens uit zijn Facebook profiel blijkt. In tegendeel; uit het Facebook profiel van S. kan worden afgeleid dat hij eerder progressief is en sympathie had voor de voormalige Afghaanse overheid. Dit blijkt ten eerste uit het feit dat hij bevriend is met verschillende personen die foto's posten gelinkt aan de vorige overheid. Tot de vrienden van S. behoren onder andere mannen in nationaal legeruniform en mannen die foto's posten van Afghaanse vlaggen, van Ahmad Shah Massoud en van Ashraf Ghani. In zijn vriendenlijst werden er geen profielen teruggevonden die ook maar in het minst wijzen op een voorliefde voor de taliban. Verder wijzen ook de likes van S. zelf er niet op dat hij bij de taliban zit. Zo likete hij onder andere 'United Nations' en 'Gender Equality in Afghanistan'. Verder wijzen de recente activiteiten van S. er evenmin op dat hij de taliban trouw is. Zo postte hij op 29 augustus 2022 een gedicht van Iraanse dichter Shariar, die geïnteresseerd was in humanistische problemen. Uit alle elementen samen dient te worden vastgesteld dat u geen objectieve elementen naar voren brengt waarmee u uw verklaringen staakt. De elementen supra doen in tegendeel zelfs afbreuk aan uw verklaringen. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan de positie van S. bij de taliban.

Dat u verklaart dat S. zaken is beginnen te verwijderen op zijn Facebook pagina nadat hij te weten kwam dat u op zoek bent naar hem, overtuigt niet in twee opzichten. Zo is het ten eerste volledig onduidelijk waarom hij dit zou doen. Hij woont immers in Afghanistan waar de taliban, de organisatie waarbij hij volgens u actief is, de volledige macht in handen heeft. Ten tweede, zelfs al zou hij zaken hebben verwijderd, blijft het vaststaan dat hij zich inlaat met activiteiten en mensen die eerder progressief zijn en een sympathie tonen voor de voormalige overheid, en bestaat hiervoor geen verklaring.

Voortgaand op hetgeen supra werd vastgesteld, is het dan ook niet aannemelijk dat S. u zou bedreigen omdat u onder andere foto's van de Afghaanse vlag of van de National Resistance postte (CGVS p. 9 en p. 17). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan het vermeende werk van S. voor de taliban en de huidige overheid, kan er automatisch geen geloof worden gehecht aan uw problemen met S. die hieruit voortvloeien.

Verder maakt u, mede gelet op de ongeloofwaardigheid van de affiliatie van S. met de taliban, evenmin aannemelijk dat u in het geval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou krijgen met de taliban omwille van het feit dat u op sociale media posts hebt geplaatst waaruit uw steun aan de oppositie blijkt. U toont niet aan dat uw activiteiten en posts in België bekendheid zouden genieten bij de taliban, laat staan dat dit u in een dermate negatieve belangstelling zou kunnen brengen dat u bij een terugkeer gevaar zou lopen. In dit licht dient volgens dezelfde redenering te worden opgemerkt dat u op basis van de Instagram berichten niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. Nergens uit uw verklaringen blijkt namelijk dat u problemen heeft gekend omwille van uw activiteiten op Instagram, noch heeft u enige Afghaanse volgers uit Afghanistan op Instagram (CGVS p. 14).

Wanneer u verder wordt gevraagd wat uw eigen vrees is bij terugkeer naar Afghanistan, geeft u slechts verklaringen van algemene aard. U verklaart dat mensen er niet alles kunnen publiceren, dat gsm's worden gecontroleerd, dat mensen die alcohol drinken worden gestraft en dat een jongen die een relatie had met een meisje gekruisigd werd (CGVS p. 4 en p. 5). Op basis van de algemene situatie en andermans problemen komt u niet in aanmerking voor internationale bescherming, waarvoor een persoonlijke en concrete vrees is vereist. Wanneer u daarom wordt gevraagd wat u zelf vreest bij een terugkeer naar Afghanistan, verklaart u dat u wegens verwestersing niet terug kunt.

U wordt hierop gevraagd uit te leggen wat u concreet bedoelt met uw verwestersing. U antwoordt dat u alcohol drinkt, dat u de afgelopen vier jaar telkens Kerstmis en Nieuwjaar heeft gevierd met de familie van uw vriendin en gewend bent geraakt aan dingen hier. U voelt zich meer Belg dan een echte Belg. Bovendien wordt u goed behandeld en gerespecteerd door de familie van uw vriendin. U beleeft hier goede momenten. Wanneer u wordt gevraagd of er bepaalde waarden zijn die u hier heeft aangenomen en die niet passen in de Afghaanse cultuur, antwoordt u dat u een vriendin heeft hier en dat u haar niet in de steek kunt laten. U verklaart dat er een groot verschil is tussen België en Afghanistan. Gezien u echter al jaren weg bent uit Afghanistan, kunt u niet goed inschatten wat dit verschil exact inhoudt. U wordt hierop gevraagd waarom u denkt dat uw verwestersing u een probleem zal opleveren bij terugkeer naar Afghanistan. U antwoordt dat u in Afghanistan geen alcohol kunt drinken in het openbaar en dat u er geen nieuwjaar kunt vieren. U heeft niet de vrijheid om te zeggen of posten wat u wilt. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw deelname aan het sociaal-maatschappelijke leven in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Dat u daar gewoonweg niet de vrijheid heeft om er te zeggen en te posten wat u wilt is in dat opzicht onvoldoende. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U kent tot slot zelf ook niemand in Afghanistan die problemen heeft gekend omwille van verwestersing (CGVS p. 13).

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u in Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie kent of dat u er een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Hoewel F. op de foto's die u neerlegt te zien is met een geweer, kan hieruit niet automatisch en zonder meer worden afgeleid dat hij voor de taliban werkt. Deze foto's kunnen slechts dienen als ondersteunend bewijs bij overtuigende verklaringen, die u zoals supra vastgesteld niet aflegt. Aan de gesprekken met F. op Messenger kan evenzeer weinig bewijswaarde worden gehecht. Zo is er geen enkele garantie van authenticiteit van de gesprekken en kunnen zulke gesprekken gemakkelijk gemanipuleerd worden. Deze gesprekken en afbeeldingen kunnen slechts dienen als ondersteunend bewijs, en kunnen supra gedane

vaststelling niet wijzigen. Bovendien valt op dat F. u in deze gesprekken laat weten dat hij werd gearresteerd en wordt vastgehouden, maar dat u hier niets over zei tijdens uw persoonlijk onderhoud. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hieromtrent. Verder kan er, volgens zelfde redenering zoals hierboven, weinig bewijswaarde worden gehecht aan de gesprekken met S.. Deze kunnen slechts dienen ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat in uw geval –zie supra– niet het geval is. De foto's van S. bewijzen in se niets. Nergens uit de foto's valt af te leiden dat S. voor de huidige overheid werkt en bij de taliban zit. Zoals supra opgemerkt, ondersteunt het Facebook profiel van S. uw verklaringen niet en doet het daar in tegendeel zelfs afbreuk aan. Het gesprek met M. heeft betrekking op S. en zijn zogenaamde werk als veiligheidshoofd van NDS in Chahar Bolak. U diende dit gesprek na uw onderhoud in. Zoals hierboven reeds opgemerkt, kan er aan zulke gesprekken weinig bewijswaarde worden gehecht. Bovendien is het onduidelijk wie M. juist is. De foto's van uzelf in België hebben betrekking op de activiteiten waarmee u zich hier bezighoudt. De foto's in se –waarop u te zien bent met uw vrienden, vriendin en haar familie– bewijzen echter weinig en kunnen ook de vaststellingen over dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming op basis van verwestering niet veranderen. Uw Facebook profiel kan hier niets aan veranderen en bewijst evenmin iets.

De Instagram berichten betreffen slechts enkele van uw activiteiten op Instagram, en hebben verder geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas, noch tonen zij verder iets aan waardoor ze de supra gedane vaststellingen niet kunnen wijzigen. De algemene nieuwsberichten hebben geen betrekking op u persoonlijk. Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming dient u een persoonlijke en concrete vrees naar voren te brengen en te staven, wat u op basis van algemene nieuwsberichten niet doet. De loonfiche, het schoolrapport en de drie getuigenissen van uw vrienden en vriendin hebben geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas, waardoor ze de vaststelling dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming niet kunnen wijzigen. Zij tonen evenmin aan dat u bent verwesterd waardoor u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake

van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername

getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel

risico als gevolg van het willekeurig geweld te Balkh, Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd

dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen

2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

2.1.2. In een eerste onderdeel van zijn middel, betreffende de vluchtelingenstatus, betwist verzoeker vooreerst dat zijn algemene geloofwaardigheid is aangetast omdat hij tijdens zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming gelogen heeft. Hij voert aan dat hij ten tijde van zijn eerste verzoek 16 jaar oud was en bij het indienen van zijn tweede verzoek net 18 was geworden. Hij was dan ook zeer jong bij aanvang van deze twee procedures en was hierdoor, zoals hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn huidig verzoek ook verklaarde, extra kwetsbaar “*voor omstandigheden zoals gebrek aan ervaring, slechte invloed van andere asielzoekers, beïnvloedbaarheid, moeilijkheid tot nadenken en zeer precaire situatie*”, zijnde verzachtende elementen voor de houding in het verleden. Verzoeker stelt eerlijk te zijn geweest over zijn omstandigheden toen en geeft toe dat hij in het verleden onjuiste verklaringen heeft afgelegd over verschillende elementen in zijn relaas. Het is dan ook niet nodig om hem hiervoor te straffen door hem elke toegang tot een eerlijk proces en procedure te ontnemen (artikel 6 van het EVRM). Volgens verzoeker gaat de verwerende partij te kort door de bocht waar zij zich ertoe beperkt hem te beschuldigen de asielinstanties te hebben misleid met leugenachtige verklaringen. Hij verwijst daartoe op de voormelde verzachtende omstandigheden, alsook op zijn specifiek en kwetsbaar profiel dat hij evenwel onmogelijk kan staven, zoals bv. met een psychologisch attest. *In casu*, zo stelt verzoeker, is er niet alleen sprake van minderjarigheid en slechte invloed ten tijde van de tweede eerste verzoeken, maar ook van een jongeman die onafgebroken en sinds 2015 in België verblijft en het merendeel hiervan alleen heeft doorgebracht, buiten het opvangnetwerk en zonder vaste referentiepersoon. Hij bracht sommige periodes op straat door, had beperkte toegang tot algemene materiële en medische hulp, waaronder psychologische bijstand waar hij nochtans een acute nood aan had. In het verzoekschrift wordt betreurd dat de verwerende partij dit niet tijdig heeft ingezien, hoewel de emotie en het lijden van verzoeker tastbaar en duidelijk was op het einde van het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal). Nog volgens verzoeker blijkt zijn eerlijkheid en uitstekende medewerking meermaals uit zijn houding en zijn verklaringen. Zo was hij bereid om zijn wachtwoord tot zijn sociale media te geven en verklaarde hij duidelijk er alles aan te willen doen om een goed beeld van zijn situatie te geven. Verzoeker besluit dat diende te worden voorbijgegaan aan de simpele en beperkende conclusie dat de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen aangetast was en dat het beginsel van voorzichtigheid dient te worden toegepast en dat men conform artikel 6 van het EVRM dient te handelen door uiteindelijk het voordeel van de twijfel toe te kennen. Verzoeker houdt voorts een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en stelt dat, aangezien de argumenten van de commissaris-generaal werden weerlegd, hem dit moet worden gegund.

Vervolgens gaat verzoeker in op de beoordeling van zijn asielmotieven. Hij merkt dienaangaande vooreerst op dat zijn gezin verschillende gevaarlijke banden vertoont met de taliban omwille van de activiteiten van zijn twee broers, F. en A. Ook zijn voormalige klasgenoot C. begon einde 2021 te werken als adjunct van de *commandani* binnen de taliban. Volgens verzoeker kan de positie van C. niet uitsluitend worden afgeleid uit zijn sociale media en hij vindt het zeer beperkend om te denken dat alles op Facebook kan worden gevonden en de informatie die hierop gevonden wordt heeft een beperkte bewijswaarde. Het profiel van C. op Facebook kan dan ook niet als uitsluitsel dienen om ervan uit te gaan dat het besproken profiel ongeloofwaardig is. Bovendien, zo stelt verzoeker, geeft hij letterlijk aan dat C. verschillende Facebookprofielen heeft gehad, waardoor moeilijker kan worden nagegaan wie C. in de realiteit is en er niet kan worden uitgegaan van één enkel profiel. Waar hij toegaf de berichten van zijn broer F. verkeerd te hebben geïnterpreteerd, benadrukt verzoeker dat hij alleen maar eerlijk was en dat een verkeerde interpretatie menselijk is en niet *a priori* problematisch voor een asielrelaas. Verzoeker benadrukt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zelf spontaan aangaf “*in een slechte toestand*” te zijn geweest tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo was hij depressief, had hij geen woonplaats en had hij twee nachten voor dit onderhoud niet geslapen. Volgens hem houdt de verwerende partij geen enkele rekening met deze verklaringen. Belangrijk voor hem is dat hij nog steeds volhardt in het feit dat F. steeds wapens leuk vond en een tijdje met de taliban heeft gewerkt. Hij besluit dat zijn naaste omgeving en familiecontext duidelijk nabije contacten met de taliban vertoont, niet altijd in de positieve zin omdat een deel van zijn familie (F. en A.) voor de taliban op de vlucht is geslagen en waardoor hij, als rechtstreeks familielid, gevaar loopt. Hoe dan ook, zo stelt het verzoekschrift, verblijft verzoeker sinds 2015 in België en heeft hij een duidelijke publieke opinie die radicaal ingaat tegen de taliban. Hij is perfect op de hoogte van de machtsvername en de context die hiermee gepaard gaat en aarzelde niet om sinds enige tijd op sociale media duidelijke standpunten te delen, door bv. zijn sympathie te getuigen voor de *National Resistance* of om Belgische politieke partijen (PVDA) te steunen in hun acties. Het simpele bestaan van zijn politieke overtuiging en enige openbare publicatie hiervan (ook al zou dit beperkt zijn tot België) is

volgens verzoeker reeds voldoende om een vrees tot vervolging te staven gezien de huidige situatie in Afghanistan. Verzoeker kon in het kader van zijn asielprocedure duidelijk het gevaar en de repercussies van een dergelijke houding aantonen en vertelde naar zijn mening doorleefd hoe C. zijn gezin opzocht en hemzelf alsook zijn familieleden bedreigde. Daar het nu potentieel geweten is (door zijn gezin, maar ook door naasten en mogelijks meerdere dorpelingen en/of machtspersonen) dat verzoeker een dergelijke publieke (onpopulaire en zelfs gevaarlijke) mening handhaaft, bevindt hij zich hierdoor in een zeer gevaarlijke positie, rekening houdend met de machtsvername. Nog volgens verzoeker zal het risico dat hij loopt omwille van zijn politieke overtuiging nog meer worden benadrukt door het feit dat hij jarenlang in Europa spendeerde en mogelijks hierdoor werd beïnvloed en een westerse gedachtegang verkreeg.

Verder gaat verzoeker in op de staatsgreep van de taliban in augustus 2021 en zijn vermeende verwestering. Hij zet hierover vooreerst het volgende uiteen:

“Verzoeker heeft Afghanistan verlaten einde 2014 en begin 2015 en verblijft sindsdien onafgebroken bijna zeven jaar in Europa. Dit gunde hem duidelijk de tijd om zich aan te passen aan de Westerse wereld, aan diens manier van leven, denken en mentaliteit.

Dit verwestering van verzoeker is niet zomaar een abstract principe maar werd integendeel zeer duidelijk en concreet aan de hand van veelvuldige elementen die duidelijk werden weergegeven door verzoeker zelf:

- **Nederlands taal:** Hij spreekt perfect Nederlands en startte zelfs het persoonlijk onderhoud spontaan in het Nederlands (hoewel hij zich uiteindelijk uiteraard liet bijstaan door een Duitse tolk uit voorzichtigheid) (p. 1 GV).

- **Autonomie:** Zoals bovenvermeld leefde hij tijdens deze zeven jaren grotendeels buiten het opvangnetwerk en diende hij zijn plan te trekken, waardoor hij zich zeer snel moest integreren en een netwerk opbouwde

- **Politie overtuiging:** Verzoeker heeft duidelijk een politie opinie ontwikkelt die regelrecht ingaat tegen de normen die vandaag heersen in Afghanistan, vooral na de machtsvername. Hierin hebben zeer waarschijnlijk de zeven jaren in België en in een democratisch systeem (in tegenstelling tot Afghanistan) een grote rol gespeeld. Dit getuigt van een duidelijke verwesterde gedachtegang. Bovendien verklaarde verzoeker specifiek Ramazan Bashardost te steunen en hierover te publiceren.

[...]

<https://www.afghan-web.com/biographies/biography-of-ramazan-bashardost/>

Het is duidelijk dat de ideeën en de gedachtegang die Ramazan Bashardost vertegenwoordigt regelrecht ingaat tegen de principes van de taliban. Verwerende partij had hier tenminste enige research over mogen doen.

- **Beperkt contact met Afghanistan:** verzoeker gaf aan hoe hij niet veel contact meer heeft met Afghanistan sinds de problemen met S. Zijn gezin stoot hem af.

- **Westerse gewoontes:** verzoeker drinkt alcohol en is geen praktiserende moslim meer. Hij “maakt” zijn wenkbrauwen (p. 9 GV).

- **Westerse feestdagen:** verzoeker viert de Westerse feestdagen

- **Belgische vriendin en gezin:** verzoeker heeft een relatie van vier jaar met een Belgische vriendin die duidelijk als referentiepersoon en rots fungeert in zijn leven (verwijst er meermaals naar tijdens het CGVS-verhoor). Hij heeft met haar concrete toekomstplannen (samenwonen, cfr. p. 2 GV) maar door zijn precaire situatie kan hij dit niet. Hij geeft duidelijk aan dat hij steeds bij zijn vriendin wil zijn en zonder zijn precaire situatie nu al kinderen zou hebben met haar (p. 5 GV). Bij gebreke aan een eigen gezin, is hij bovendien perfect geïntegreerd in haar gezin en viert alle feestdagen met hen.

- **Werk:** verzoeker werkt in België en heeft meerdere jobs gecumuleerd

- **School:** verzoeker is sinds zijn zestien jaar in België en heeft zo een gedeeltelijk schoolparcours uitgevoerd in België met goede resultaten

- **Jeugd:** verzoeker is sinds zijn zestien jaar in België en heeft verschillende belangrijke jaren van zijn jeugd doorgebracht in België

- **Belgisch sociaal netwerk:** verzoeker verwierf verschillende vrienden in België en heeft doorheen de jaren een vast sociaal netwerk opgebouwd waar hij sterk op rekt bij gebreke aan een echte familiale cel

- **Tatoeages** (p. 5 GV): teken van verwestering dat absoluut wordt afgekeurd in de Afghaanse samenleving en onder het bewind van de Taliban.

- **TV:** verzoeker verklaarde reeds op TV te hebben verschenen tijdens een interview met journalisten over zijn vrijwilligerswerk (p. 12 GV)

Al deze elementen zijn essentiële elementen die inherent deel uitmaken van zijn persoonlijkheid en persoon en onafscheidelijk zijn van wie hij is (geworden). Deze elementen en aspecten zijn

dermate fundamenteel dat hij ze onmogelijk zou kunnen opgeven en zelfs zich ervan zou kunnen losmaken. Ze maken immers deel uit van zijn persoon.

Een eerste teken van vervolging voor deze verwestering geeft verzoeker zelf al aan: hij werd "mannenwif" genoemd tijdens een videogesprek in groep omdat hij zijn wenkbrauwen verzorgt en zich scheert. Andere companen gebruikten scheldwoorden en zeiden dat hij geen man was. Verzoeker werd kwaad (p. 9 GV). Dit is al een kleine illustratie van de afkeur van de Afghaanse samenleving ten aanzien van zijn manier van leven en is in ieder geval een aanwijzing van het toekomstig risico in geval van terugkeer.

Het spreekt voor zich dat verzoeker zijn vrees moeilijk kan illustreren met plaatselijke voorbeelden van Afghanen die terugkeerden en die problemen ervaarden omwille van verwestering overwegend het beperkte contact met Afghanistan maar ook het feit dat hij er niet meer verblijft sinds 2015! Het is dan ook niet de bedoeling dat verwerende partij een dergelijke bewijslast van verzoeker vereist.

Voor verzoeker is het ondenkbaar om vandaag terug te keren naar Afghanistan, aangezien hij, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de Taliban, maar ook door de Afghaanse samenleving.

Een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, hebbende een asielaanvraag ingediend, na zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld, zal een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Sharia-wet.

De tegenpartij heeft bovendien ook geen rekening gehouden met het feit dat de familieleden van verzoeker hem mogelijks niet zullen steunen, gezien hij problemen heeft veroorzaakt voor zijn gezin en zij hem sindsdien afstoten.

Voor verzoeker is het in dergelijke omstandigheden onmogelijk om terug te keren naar Afghanistan.

Verzoeker vreest ook, bij terugkeer, om als "afvallige" te worden beschouwd.

De verwestering van verzoeker werd zowel door zijn raadsheer als door hemzelf benadrukt tijdens het persoonlijk onderhoud."

Verzoeker vervolgt dat de behandeling van verwesterde Afghaanse onderdanen bij terugkeer naar Afghanistan de laatste jaren uitvoerig werd besproken en gedocumenteerd en dat het UNHCR in zijn gezaghebbende "*Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*" in 2018 al van mening was dat verwesterde terugkeerders een risicoprofiel hebben. Verzoeker citeert vervolgens uit een artikel van de *Organisation suisse d'aide aux réfugiés* van 26 maart 2021, waarin de onderzoeken naar de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders, in het bijzonder van EASO, UNHCR, Asylus, *Vienna Institute for International Dialogue and Cooperation* en antropologe Friederike Stahlmann, werden gecompileerd. Verzoeker laat na dit artikel te voegen en verwijst abusievelijk naar het stuk 3, gevoegd bij zijn verzoekschrift. Verzoeker vervolgt dat de stigmatisering van Afghanen die reeds een asielaanvraag indienden in Europa doorheen de jaren systematisch werd "*geminimiseerd*", met ernstige en dodelijke gevolgen. Volgens verzoeker is er meerdere maanden na de regimeverandering nog heel weinig informatie beschikbaar over de behandeling van verwesterde Afghaanse terugkeerders en zullen de gevolgen voor verwesterde terugkeerders mogelijks zeer ernstig zijn, aangezien de taliban nu de volledige macht hebben in Afghanistan en de sharia-wet streng toepassen. Verzoeker stelt in het artikel "*Afghans deported from Europe at risk from 'barbaric regime'*" van InfoMigrants van 6 september 2021 te lezen dat de situatie voor terugkeerders nog verontrustender is geworden na de machtsovername door de taliban. Hij meent verder dat de objectieve informatie waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing baseert ook heel somber is wat betreft de manier waarop terugkeerders vandaag waargenomen worden door de taliban en citeert uit de rapporten "*Afghanistan: Country focus*" van januari 2022 en "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022 van EUAA (voorheen EASO) waaraan tevens gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing "*voorbarig*" is gelet op de zeer verontrustende informatie over de behandeling van verwesterde terugkeerders in Afghanistan voor de machtsovername en het feit dat er redelijk van kan uitgegaan worden dat de behandeling zeker niet verbeterd is sinds de machtsovername. Verzoeker verwijst verder naar het arrest van de Raad met nummer 235 658 van 29 april 2020 waarin de vluchtelingenstatus werd toegekend aan een verwesterde Afghaanse Hazara.

Verzoeker betoogt verder, onder verwijzing naar richtlijnen van UNHCR en artikel 48/6, § 5, c), van de Vreemdelingenwet, dat de commissaris-generaal *in casu* nagelaten heeft zijn persoonlijkheid te beoordelen. Hij stelt dat het voor hem vandaag ondenkbaar is om terug te keren naar Afghanistan omdat hij helemaal verwesterd is en ook op een westerse manier denkt en dat hij zich onmogelijk opnieuw zal kunnen aanpassen aan de Afghaanse manier van denken, wat volgens hem op zich al een vervolging zou zijn. Verzoeker verwijst tot slot naar een arrest van de Raad van 31 maart 2022.

2.1.3. In een tweede onderdeel van zijn middel, betreffende de subsidiaire beschermingsstatus, gaat verzoeker vooreerst in op het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent dat, sinds de machtsovername door de taliban, de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend door de gedragingen van de taliban veroorzaakt wordt, waardoor er sprake is van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker onderbouwt deze stelling als volgt. Verzoeker betoogt eerst onder verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat de humanitaire crisis in Afghanistan een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat om een beroep te kunnen doen op artikel 15, sub b), van de Kwalificatierichtlijn, dat naar Belgisch recht werd omgezet in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, het noodzakelijk lijkt dat de humanitaire crisis of socio-economische situatie die het niveau van ernst van artikel 3 van het EVRM zou bereiken het gevolg is van een opzettelijk of nalatig handelen door overheids- of niet-overheidsactoren. Hij leidt hieruit af dat de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn en dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Verzoeker onderlijnt verder dat er onder de buitenlandse waarnemers een consensus bestaat dat er momenteel nog een groot gebrek is aan betrouwbare informatie over de huidige situatie in Afghanistan, over de uiteindelijke intenties van de taliban en over de vooruitzichten voor het land. Hij citeert in dit verband uit voormeld EASO-rapport *"Afghanistan: Country focus"* van januari 2022 en uit het rapport *"Afghanistan: Socio-Economic Outlook 2021-2022. Averting a Basic Needs Crisis"* van UNDP van december 2021.

Verzoeker bespreekt vervolgens de omvang van de humanitaire crisis en hongersnood in Afghanistan aan de hand van gegevens zoals aangereikt door onder meer het Wereldvoedselprogramma van de VN en persberichten van LaCroix, Le Monde, het Internationaal Comité van het Rode Kruis en Save the Children. Men begrijpt op basis van deze bronnen dat na twintig jaar oorlog en het vertrek van de westerse troepen de situatie in Afghanistan nog dramatischer is dan in 2001, zo stelt verzoeker, die er tevens op wijst dat kinderen op straat bedelen of zelfs worden verkocht in een poging om voedsel te kopen. Verzoeker meent dat de gehele Afghaanse bevolking een strijd om te overleven voert.

Onder verwijzing naar voormeld rapport van UNDP betoogt verzoeker voorts dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie onder andere veroorzaakt wordt door de handelingen van de taliban. Hij wijst op het door de taliban ingestelde scholingsverbod voor meisjes en stelt dat dit dramatische gevolgen heeft voor de Afghaanse bevolking, aangezien het de erkenning van het talibanregime door de andere landen en het daarmee gepaarde hulpgeld om de crisis het hoofd te bieden zal vertragen. Dit scholingsverbod is dus één van de opzettelijke handelingen van de taliban die de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan veroorzaken, aldus verzoeker, die in dit verband nog een artikel van Amnesty International aanhaalt.

Verzoeker zet vervolgens het volgende uiteen met betrekking tot de verantwoordelijkheid van actoren in de humanitaire crisis:

"De huidige humanitaire crisis in Afghanistan houdt gedeeltelijk verband met de droogte, maar deze droogte heeft politieke oorzaken en de andere factoren die geleid hebben tot deze situatie zijn duidelijk het gevolg van daden van actoren.

Afghanistan is namelijk een land waarvan de geografie niet erg gunstig is voor de landbouw: slechts 12% van het land wordt als bebouwbaar beschouwd en het is sterk afhankelijk van complexe irrigatiesystemen. Tientallen jaren van oorlog en invasies hebben de onafhankelijkheid van het land op voedselgebied ernstig ondermijnd. Tijdens de Sovjet-bezetting bijvoorbeeld maakte de bezetter gebruik van de vernietiging van de landbouwvoorzieningen (met name de vernietiging van irrigatiestructuren, maar ook van de routes voor het vervoer van levensmiddelen)⁴¹ om de bevolkingsgroepen die zich tegen de bezetting verzetten, te ledigen.⁴²

Het aanhoudende geweld in Afghanistan in de afgelopen decennia heeft ook geleid tot de vlucht van een groot deel van de bevolking van de landbouw naar de vermeende veiligheid van de steden, waar de ontheemden zich opeengepakt hebben, waardoor het vermogen van het land om voedsel te produceren nog verder is afgenomen. De opengelaten velden werden omgevormd tot papavervelden, en de

drugshandelaren hielden de papaverboeren afhankelijk van de teelt, zodat ze erin verstrikt raakten. Tussen 2001 en 2021 is het areaal voor de papaverteelt verdrievoudigd.⁴³⁴⁴

De voedselonzeekerheid in Afghanistan is dan ook een reeds lang bestaand probleem. Jarenlang, voordat de Taliban aan de macht kwamen, leefde de Afghaanse regering van internationale hulp en kneep zij een oogje dicht voor het misbruik van die hulp. De corruptie in Afghanistan was endemisch en de miljarden aan humanitaire hulp droegen er niet toe bij dat het land zelfvoorzienend werd, maar kwamen ten goede aan corrupte rijke Afghanen.⁴⁵

Na de val van de regering schakelden veel boeren over op de winstgevender papaverteelt, die door de Taliban werd getolereerd en de voedselonzeekerheid nog verergerde.⁴⁶ Hoewel de Taliban hebben beloofd de opiumteelt te beëindigen, is het onduidelijk of dit ook werkelijk zal gebeuren.⁴⁷

Het belangrijkste is dat de machtsovername door de Taliban een einde heeft gemaakt aan de internationale hulp die veel Afghanen in staat stelde te overleven. De Verenigde Staten hebben de reserves van bijna 10 miljard dollar van de Afghaanse centrale bank bevroren en de Wereldbank en het Internationaal Monetair Fonds hebben hun hulp opgeschort.⁴⁸ De vroegere donorlanden willen geen zaken doen met de Taliban-regering, die door geen enkel land wordt erkend, en de Taliban weigeren concessies te doen, vooral op het gebied van de rechten van de vrouw, die de impasse zouden helpen doorbreken.⁴⁹

Momenteel is Afghanistan niet in staat het hoofd te bieden aan de droogte, omdat het niet beschikt over de infrastructuur om het gebrek aan regen te compenseren en omdat de internationale financiële hulp is opgeschort, de deviezenreserves van het land zijn bevroren en er een einde is gekomen aan de humanitaire hulp; dit alles is een rechtstreeks gevolg van de weigering van de Taliban om hun internationale verplichtingen na te komen.⁵⁰

In deze context persen de Taliban voedsel en geld af van de gemeenschappen en dwingen zij de dorpen hen te voeden. Het beleid van de Taliban ontnemt de meeste vrouwen ook hun baan, die vaak de enige bron van inkomsten voor het gezin was.

Vrouwen in sectoren waar ze nog wel kunnen werken (gezondheidszorg, onderwijs), krijgen hun salaris niet uitbetaald vanwege de financiële crisis. Dit is ook te wijten aan het feit dat deze sectoren werden gefinancierd door buitenlandse donors wier hulp is stopgezet.⁵¹

Men begrijpt dat in tegenstelling tot wat de CGVS beweert, de huidige humanitaire crisis in Afghanistan duidelijk het directe en indirecte gevolg is van het optreden van de actoren in de situatie.”

Verzoeker vervolgt dat het huidige bewind van de taliban, die door geen enkele staat als officiële regering werden erkend, zodanig conservatief en streng is dat het gelijkenissen vertoont met het Al Shabaabregime in Somalië, dat bekend staat om het volledige gebrek aan respect voor de mensenrechten. Ter staving verwijst verzoeker naar vaststellingen gedaan in het artikel **“The Fall of Kabul: International Protection in the context of the Armed Conflict and Violence in Afghanistan”** van Dr. C. Querton van 11 oktober 2021 en de **“UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”** van februari 2022, die volgens hem uiterst onrustwekkend zijn en duiden op een onmogelijkheid tot respect van de mensenrechten gezien de omstandigheden, hoewel de commissaris-generaal hier met geen woord over rept.

Verzoeker gaat in het tweede onderdeel van zijn middel verder in op het risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Hij geeft aan de motivering van de commissaris-generaal in dit verband met klem te betwisten.

Verzoeker betoogt onder verwijzing naar voormelde **“UNHCR Guidance Note”** van februari 2022 dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt, dat sinds de taliban de macht hebben overgenomen de informatie wordt gemanipuleerd en dat bovendien vele (onafhankelijke) mediabronnen verplicht werden om hun werk stop te zetten. Hierdoor dient er met de nodige voorzichtigheid te worden omgegaan met de cijfers, statistieken en bronnen die aanvallen recenseren, aldus verzoeker.

Verzoeker stelt verder dat burgers wel degelijk het slachtoffer worden van willekeurig geweld in Afghanistan en citeert uit een artikel van Amnesty International en voormeld **“UNHCR Guidance Note”** van februari 2023.

Verder betwist verzoeker dat het niveau van het geweld en het aantal burgerslachtoffers sinds de machtsgreep door de taliban sterk zijn afgenomen. Hij stelt dat de situatie nu complexer is omdat de aanwezigheid van de taliban de vrees van de bevolking sterk deed stijgen en plaats maakte voor een alomheersende onzekerheid en gebrek aan enig wettelijk kader, wat de plaatselijke criminaliteit sterk deed

groeien. Verzoeker wijst erop dat de taliban gewelddadige praktijken handhaven, waaronder moorden, kidnappings en aanslagen, en dat de rechten van minderheden, in het bijzonder vrouwen, meer dan ooit in gevaar zijn. Bovendien zijn er andere gewelddadige groepen aanwezig die sommige aanvallen en aanslagen publiek claimen, zo vervolgt verzoeker, die besluit dat er geenszins sprake is van een afname van het geweld, maar dat de vorm van dit geweld simpelweg gewijzigd is en het aantal burgerslachtoffers nog steeds onrustwekkend is maar minder gedocumenteerd. Ter staving citeert verzoeker uit een rapport van de Britse overheid. Onder verwijzing naar het artikel *"Who is a civilian in Afghanistan?"* van *International Review of the Red Cross* van december 2021 betoogt verzoeker verder dat de term 'burgerslachtoffers' uiteindelijk verschillende interpretaties kent en het aantal kan variëren volgens de bronnen, zodat men het aantal burgerslachtoffers en het niveau van het willekeurig geweld in feite moeilijk precies zou kunnen evalueren.

Voorts geeft verzoeker aan ten stelligste te betwisten dat er geen gewapend conflict meer gaande is in Afghanistan en dat er slechts één actor overblijft en de andere actoren het territorium verlaten hebben. Hij verwijst naar de eerder aangehaalde bronnen die melding maken van *"aanvallen en aanslagen van de IS en ISKP die opkomen tegen de Taliban"* en benadrukt daarnaast dat het conflict in Afghanistan foutief wordt geanalyseerd door de EU-staten. Verzoeker citeert in dit verband uit voormeld artikel van Dr. C. Querton van 11 oktober 2021, het artikel *"10 Conflicts to Worry About in 2022. Afghanistan"* van ACLED en voormeld rapport van de Britse overheid. Bovendien dient men zich volgens verzoeker de vraag te stellen of een gewapend conflict inderdaad als afgerond kan worden beschouwd wanneer de westerse naties zich hebben teruggetrokken om plaats te maken voor een terroristengroep die nog steeds niet als regering wordt beschouwd. Hebben de vroegere actoren die zich hebben teruggetrokken geen morele verantwoordelijkheid in dit verhaal, zo vraagt verzoeker zich af onder verwijzing naar het artikel *"Moral or Legal Responsibilities? Protection in Afghanistan once a Party Leaves"* van *OpinioJuris* van 10 januari 2022. Verzoeker wijst verder nog op de aanwezigheid van doelgericht geweld met *"collateral damage"* en citeert uit voormeld artikel van ACLED.

Verzoeker besluit uit bovenstaande elementen dat Afghanistan zich in een situatie van gewapend conflict en willekeurig geweld bevindt. Hij wijst op hetgeen het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) in zijn arrest *Diakité* (HvJ 30 januari 2014, C-285/12) heeft gesteld en stelt vast dat *"ondanks de zeer duidelijke rechtspraak van het Hof van Justitie, in een zaak tegen verwerende partij, deze laatste toch overgaat tot een onderscheidde appreciatie van enerzijds de mate van het geweld en anderzijds de intensiteit, het organisatieniveau en de duur van het conflict"*. Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing de subsidiaire bescherming weigert op basis van *"een zekere appreciatiemarge"* van de commissaris-generaal, waaronder *"het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal"* terwijl het Hof van Justitie net zou vragen dit niet te doen. Tot slot merkt verzoeker op dat de aanwezigheid van vierduizend strijders van ISKP in de bestreden beslissing wordt erkend.

2.1.4. Verzoeker vraagt in hoofde dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend, in ondergeschikte orde dat hem de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en in uiterst ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing wordt vernietigd en het dossier wordt terugverwezen naar het commissariaat-generaal voor bijkomend onderzoek.

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid, vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen: *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.5. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en deels aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Verzoeker verklaart, in het kader van zijn huidig, derde, verzoek, omwille van vermeende banden van familieleden met de taliban niet naar Afghanistan te kunnen terugkeren uit vrees om door de taliban gerekruteerd te worden. Verder vreest hij vermoord te worden door C. of één van zijn handlangers omwille van zijn politieke *posts* op *Facebook*. Tot slot geeft hij aan omwille van verwestering niet terug te kunnen naar zijn land van herkomst.

2.3.7.2. Blijkens de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal (i) vooreerst vast dat verzoeker in zijn derde verzoek de verklaringen die hij in zijn voorgaande verzoeken aflegde op enkele essentiële punten wijzigt en dat het feit dat hij in het kader van zijn eerste en tweede verzoek moedwillig heeft getracht om de Belgische autoriteiten te misleiden hoe dan ook afbreuk doet aan zijn algemene geloofwaardigheid. Vervolgens (ii) wordt aan zijn vrees om gerekruteerd te worden door de taliban omwille van het werk van zijn broer F. onmiddellijk afbreuk gedaan aangezien hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat broer F. niet voor de taliban heeft gewerkt en dat zijn vrees dan ook niet bestaat. Dat hij zich tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken zou vergist hebben en dat broer A., en niet broer

F., de rangen van de taliban had vervoegd, is voorts geenszins aannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden betrokkenheid van broers A. en F. bij de taliban in bijzonder ernstige mate. Verder (iii) is ook verzoeker vrees vermoord te worden door C. of één van zijn handlangers omwille van zijn politieke *posts* op Facebook ongeloofwaardig. Zo kan er geen geloof gehecht worden aan het voorgehouden hoog gepositioneerde profiel van C. bij de taliban, rekening houdende met de bevindingen in verband met diens Facebookprofiel, noch aan de voorgehouden problemen met C. die hieruit voortvloeien. Daarenboven (iv) maakt verzoeker het niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan problemen zou krijgen met de taliban omwille van het feit hij op sociale media *posts* heeft geplaatst waaruit zijn steun aan de oppositie blijkt. Tot slot (v) kan een vrees voor terugkeer omwille van verwestering niet worden weerhouden. Verzoeker toont niet aan dat zijn deelname aan het sociaal-maatschappelijke leven in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij dit opgeeft indien hij daardoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft hij aannemelijk gemaakt dat zijn naar voren geschoven levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dan hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en opbouwen. Tot slot (vi) kunnen de door verzoeker neergelegde documenten bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.7.3. Na lezing van het rechtsplegingdossier kan de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

2.3.7.4. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker, zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud als in zijn verzoekschrift, erkent dat hij in het kader van zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming onjuiste verklaringen heeft afgelegd over verschillende elementen in zijn relaas. In het kader van zijn huidig verzoek geeft verzoeker aan dat zijn familie, met inbegrip van zijn vader - waarvan hij in het kader van zijn eerste verzoek aangaf dat deze vermoord was door handlangers van de taliban - en zijn broer H. - die blijkens zijn verklaringen ten tijde van zijn eerste verzoek door de taliban werd ontvoerd - in Afghanistan verblijft en dat zij zich, in weerwil van wat hij tijdens zijn tweede verzoek beweerde, nooit in Iran hebben gevestigd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3-6).

De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een verzoeker om internationale bescherming heeft de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dat hij waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit en nationaliteit, zijn landen en plaatsen van eerder verblijf, zijn reisroute en reisdocumenten. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden en het land of de landen die geacht worden bescherming te (kunnen) bieden kunnen bepaald worden. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, heeft verzoeker in het kader van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming moedwillig getracht om de Belgische autoriteiten te misleiden. Het gaat hierbij om volstrekt tegenstrijdige verklaringen bij de Belgische asielinstanties, omtrent enkele essentiële elementen van zijn asielrelaas. Hiermee geconfronteerd, tracht verzoeker deze wisselende verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal te verschonen door erop te wijzen dat hij toen nog heel jong was, geen ervaring had, niet goed kon nadenken, naar de verkeerde mensen luisterde en slechte adviezen opvolgde (*ibid.*, p. 4). In het verzoekschrift herhaalt en benadrukt verzoeker zijn zeer preciaire situatie toentertijd en wijst hij nogmaals op deze volgens hem verzachtende omstandigheden voor zijn houding in het verleden. Verzoeker kan echter de verantwoordelijkheid voor zijn eigen verklaringen niet afschuiven op derden en kan zich hiervoor niet verschuilen achter zijn jonge leeftijd, gebrek aan ervaring, beïnvloedbaarheid en de niet-gestaafde moeilijkheid tot nadenken. Aan het feit dat

iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen is bovendien inherent het vertrouwen verbonden in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt. Verzoeker was ten tijde van het indienen van zijn eerste verzoek nog minderjarig en ten tijde van zijn tweede verzoek net meerderjarig. Echter, ook van een zestien- en zeker van een net meerderjarige mag worden verwacht dat hij waarachtige verklaringen aflegt omtrent de meest essentiële aspecten van zijn vluchtrelaas. Ten andere werd verzoeker van in het begin van zijn eerste verzoek om internationale bescherming gewezen op het belang om de waarheid te vertellen en werd hem zelfs expliciet gesteld niet degenen te geloven die hem aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen. De Raad merkt nog op dat verzoeker niet alleen ten tijde van zijn eerste verzoek, maar ook ten tijde van zijn tweede verzoek bepaalde zaken anders voorstelde en dat hij zich hiervoor nog minder kan verstoppen achter zijn jonge leeftijd, gebrek aan ervaring, beïnvloedbaarheid en advies van derden. Verzoeker was toen immers reeds ten volle vertrouwd met de procedure om internationale bescherming. De Raad besluit dan ook dat verzoeker wel degelijk een doelbewuste poging heeft ondernomen om de Belgische asielautoriteiten te misleiden ten tijde van zowel zijn eerste als zijn tweede verzoek, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid reeds op fundamentele wijze ondermijnd werd. Dat hij spontaan verklaarde onjuiste verklaringen te hebben afgelegd, vermag hieraan geen afbreuk te doen.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat, hoewel het gegeven dat verzoeker leugenachtige verklaringen heeft afgelegd op zich niet belet dat zijn verzoek verder wordt onderzocht, zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening dient te worden gebracht bij de globale beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door hem aangereikte elementen. Verzoeker wordt hiermee, in weerwil van wat hij in het verzoekschrift beweert, niet gestraft, laat staan dat dit zou gebeuren door hem elke toegang tot een eerlijk proces te ontnemen. In zoverre verzoeker van mening is dat artikel 6 van het EVRM is geschonden, stipt de Raad aan dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 13 december 2011, nr. 216.638).

2.3.7.5. Waar verzoeker in het verzoekschrift alludeert op zijn "*specifiek en complex kwetsbaar profiel*", merkt de Raad op dat hij, ofschoon begrip kan worden opgebracht voor de moeilijke omstandigheden waarin verzoeker sinds zijn aankomst in België verklaart te leven, tijdens de administratieve procedure in het kader van zijn huidig verzoek nergens gewag maakte dat hij omwille van een dergelijk profiel bijzondere procedurele behoeften had. Waar hij thans opwerpt dat hij in de onmogelijkheid verkeert om zijn beweerd kwetsbaar profiel met bewijsmateriaal (bv. een psychologisch attest) te staven, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat dit niet meer is dan een blote, niet-gestaafde bewering en dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker, die reeds zeven jaar in België leeft en reeds vier jaar een Belgische vriendin heeft, geen toegang zou hebben tot medische hulp, waaronder psychologische bijstand, en niet bij machte zou zijn stavingstukken zoals een psychologisch attest te verkrijgen en over te maken. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij een danig kwetsbaar profiel heeft waaruit een bijzondere procedurele nood kan worden afgeleid of dat hem steunmaatregelen hadden moeten worden toegekend. Hij laat ten andere ook na te specificeren waaruit die steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan, laat staan dat hij aanduidt hoe deze invloed hadden kunnen hebben op de behandeling en uitkomst van zijn huidig verzoek.

2.3.7.6. In verband met de door verzoeker opgeworpen vrees omwille van de werkzaamheden van familieleden voor de taliban bij terugkeer naar Afghanistan door hen gerekruteerd te worden, merkt de Raad op dat verzoeker in zijn verzoekschrift blijft vasthouden aan deze vrees en dit omwille van de activiteiten van zijn broers A. en F.

Tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat zijn broer F. door de taliban werd gerekruteerd en voor hen werkte (administratief dossier, verklaring volgend verzoek, punt 16). Bij het commissariaat-generaal verandert hij evenwel het geweer van schouder. Zo verklaarde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij de berichten van zijn broer F. hieromtrent verkeerd had geïnterpreteerd en dat hij niet als dusdanig voor de taliban heeft gewerkt (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8).

Waar verzoeker thans opwerpt dat hij toegaf de berichten van broer F. verkeerd te hebben geïnterpreteerd, dat een verkeerde interpretatie menselijk is en *a priori* niet problematisch is voor een asielrelaas, wenst de Raad op te merken dat het toegeven van een verkeerde interpretatie nog niet maakt dat zijn asielrelaas daardoor niet problematisch zou zijn. Aangezien hij eerst aanhaalde dat zijn broer F.

voor de taliban werkte en daaropvolgend beweerde dat dit niet het geval is, heeft dit wel degelijk repercussies op de geloofwaardigheid van zijn vrees omwille van de activiteiten van broer F., die voor de taliban werkte, bij terugkeer door de taliban te worden gerekruteerd. In dit verband wordt in de bestreden beslissing overigens terdege als volgt overwogen: *"Het was uw broer, A., die F. aanmoedigde om voor het Emiraat te werken en zo geld te verdienen, maar F. wilde dit niet. Het was niet zo, zoals u tijdens uw interview op de DVZ had verklaard, dat F. op oorlogspad werd gestuurd door de taliban. F. stuurde u wel berichtjes dat hij aan het wachten was op een bevel om naar een andere provincie te gaan en daar te werken voor de taliban, maar er gebeurde niets (DVZ verklaring volgend verzoek 16 en CGVS p. 7 en p. 8). Aan uw vrees gerekruteerd te worden omwille van het werk van F. voor de taliban, wordt dan ook onmiddellijk afbreuk gedaan. U wordt er dan ook op gewezen dat u op de DVZ had verklaard te vrezen zelf gerekruteerd te worden door de taliban, omdat uw broer F. voor de taliban werkt. Hierop wordt er gevraagd of kan worden aangenomen dat deze vrees, gezien de omstandigheden, aldus niet meer actueel is. U zegt slechts dat u niet weet wat er u gaat overkomen wanneer u terugkeert naar Afghanistan, maar dat op dit moment deze vrees in kwestie inderdaad niet bestaat (CGVS p. 8). Deze verklaring is allerminst voldoende opdat u in aanmerking zou komen voor internationale bescherming. Hier dient nog te worden opgemerkt dat F. ondertussen reeds meer dan een jaar in Turkije woont en uw familie geen problemen meer heeft gekend nadat F. het land verliet (CGVS p. 4 en p. 8). Bovendien is het allerminst aannemelijk dat u zich ten tijde van uw interview op de DVZ zou hebben vergist over welke broer van u nu precies de rangen van de taliban had verhoogd. Dat u destijds verklaarde dat uw broer F. lid was geworden van de taliban, om vervolgens tijdens het persoonlijk onderhoud te verklaren dat het niet F. maar wel uw broer A. was die zich bij hen had gevoegd (CGVS, p. 6-7), is geenszins aannemelijk. Deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden betrokkenheid van uw broers A. en F. bij de taliban in bijzonder ernstige mate. Te meer daar u bij de DVZ aangaf dat u in nauw contact stond met uw familie en u dagelijks via messenger met uw moeder en broer sprak (Verklaring Volgend Verzoek, punt 21). Volledigheidshalve wordt hierbij nog opgemerkt dat u nergens een persoonlijke vrees aanhaalt in verband met de toetreding en het daaropvolgend vertrek van uw broer A. bij de taliban en wordt herhaald dat uw familie geen problemen meer heeft gekend sinds uw broers in het buitenland wonen (CGVS, p. 8)."*

Deze overwegingen zijn pertinent, draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier en dienen als grond voor het besluit dat aan de vrees van verzoeker, omwille van de werkzaamheden van zijn broers F. en A. voor de taliban bij terugkeer naar zijn land van herkomst door de taliban gerekruteerd te worden, geen geloof kan worden gehecht.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog opwerpt dat hij zelf spontaan aangaf tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken *"in een slechte toestand"* te zijn geweest, omdat hij toen depressief was, geen woonplaats had en twee nachten niet geslapen had, blijkt dat hij dit wel degelijk zo verklaarde aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud. Echter gaf hij toen op de vraag of hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken alles had begrepen en goed op de vragen kon antwoorden, ook uitdrukkelijk en ondubbelzinnig aan dat zijn hele focus op het interview lag en dat hij alle vragen goed heeft begrepen en er, in zoverre hij het kon, goed kon op antwoorden (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 2-3). Uit niets blijkt dat de verklaringen die verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken liet optekenen en die hij, nadat ze hem door een tolk Dari werden voorgelezen, heeft ondertekend onjuist zouden zijn. Waar hij in het verzoekschrift nog steeds volhardt in het feit dat F. steeds wapens leuk vond en een tijdje met de taliban heeft gewerkt, strookt dit niet met de teneur van zijn verklaringen afgelegd ten overstaan van het commissariaat-generaal en waaruit blijkt dat broer F. niet als dusdanig voor de taliban heeft gewerkt, laat staan dat hij door hen op oorlogspad werd gestuurd naar andere provincies.

2.3.7.7. Vervolgens treedt de Raad het oordeel van de commissaris-generaal bij dat evenmin geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker beweerde vrees vermoord te zullen worden door zijn vroegere klasgenoot C. die sinds eind 2021 voor de taliban werkt als commandant of één van zijn handlangers omwille van zijn politieke posts (onder meer een foto van de Afghaanse vlag en afbeeldingen van de verzetsbeweging die de strijd met de taliban is aangegaan) op Facebook. Er kan immers op grond van het gevoerde onderzoek van het commissariaat-generaal naar het Facebookprofiel van C. geen geloof worden gehecht aan het hoog gepositioneerde profiel van C. bij de taliban, noch aan verzoekers beweerde problemen met C.

Verzoeker betoogt in het verzoekschrift dat de positie van C. niet uitsluitend kan worden afgeleid uit zijn sociale media, dat het beperkend is te denken dat alles op Facebook kan worden gevonden, dat die informatie een beperkte bewijswaarde heeft en dat C. verschillende profielen op Facebook heeft gehad. Met dit niet onderbouwd betoog slaagt verzoeker er evenwel niet in afbreuk te doen aan de bevindingen op basis van het onderzoek naar het Facebookprofiel van C. en waaruit niet in het minst kan worden

opgemaakt dat deze bij de taliban zit en voor de huidige overheid werkt: *“Integendeel; uit het Facebook profiel van S. kan worden afgeleid dat hij eerder progressief is en sympathie had voor de voormalige Afghaanse overheid. Dit blijkt ten eerste uit het feit dat hij bevriend is met verschillende personen die foto's posten gelinkt aan de vorige overheid. Tot de vrienden van S. behoren onder andere mannen in nationaal legeruniform en mannen die foto's posten van Afghaanse vlaggen, van Ahmad Shah Massoud en van Ashraf Ghani. In zijn vriendenlijst werden er geen profielen teruggevonden die ook maar in het minst wijzen op een voorliefde voor de taliban. Verder wijzen ook de likes van S. zelf er niet op dat hij bij de taliban zit. Zo likete hij onder andere ‘United Nations’ en ‘Gender Equality in Afghanistan’. Verder wijzen de recente activiteiten van S. er evenmin op dat hij de taliban trouw is. Zo postte hij op 29 augustus 2022 een gedicht van Iraanse dichter Shariar, die geïnteresseerd was in humanistische problemen. Uit alle elementen samen dient te worden vastgesteld dat u geen objectieve elementen naar voren brengt waarmee u uw verklaringen staft. De elementen supra doen in tegendeel zelfs afbreuk aan uw verklaringen. Hierdoor kan er geen geloof worden gehecht aan de positie van S. bij de taliban.”* Verzoeker spreekt deze bevindingen niet tegen, laat staan dat hij deze poogt te verklaren of ontkrachten. Dat C. meer dan één profiel zou hebben gehad, is dan weer niet meer dan een blote bewering en verzoeker brengt geen *linken* aan naar dergelijke profielen.

Voorts staat in de bestreden beslissing terecht het volgende opgetekend:

“Dat u verklaart dat S. zaken is beginnen te verwijderen op zijn Facebook pagina nadat hij te weten kwam dat u op zoek bent naar hem, overtuigt niet in twee opzichten. Zo is het ten eerste volledig onduidelijk waarom hij dit zou doen. Hij woont immers in Afghanistan waar de taliban, de organisatie waarbij hij volgens u actief is, de volledige macht in handen heeft. Ten tweede, zelfs al zou hij zaken hebben verwijderd, blijft het vaststaan dat hij zich inlaat met activiteiten en mensen die eerder progressief zijn en een sympathie tonen voor de voormalige overheid, en bestaat hiervoor geen verklaring. Voortgaand op hetgeen supra werd vastgesteld, is het dan ook niet aannemelijk dat S. u zou bedreigen omdat u onder andere foto's van de Afghaanse vlag of van de National Resistance postte (CGVS p. 9 en p. 17). Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan het vermeende werk van S. voor de taliban en de huidige overheid, kan er automatisch geen geloof worden gehecht aan uw problemen met S. die hieruit voortvloeien.”

Deze overwegingen zijn pertinent, terecht en draagkrachtig en verzoeker laat deze ongemoeid waardoor de Raad zich deze toe-eigent.

2.3.7.8. Waar verzoeker in het verzoekschrift oppert dat hij, die sinds 2015 in België verblijft, een duidelijke publieke opinie heeft die radicaal ingaat tegen de taliban en deze deelt op sociale media, onder andere door zijn steun voor *National Resistance* te getuigen en de Belgische politieke partij PVDA te steunen in haar acties, merkt de Raad op dat hij hiermee geenszins aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer, ook niet in het Afghanistan van na de machtsovername, hierdoor problemen zou kennen. Zo toont verzoeker, zoals in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, niet aan dat zijn activiteiten en *posts* in België bekendheid zouden genieten bij de taliban, laat staan dat dit hem in een dermate negatieve belangstelling zou kunnen brengen dat hij bij terugkeer gevaar zou lopen. In verband met zijn berichten op *Instagram* over de PVDA treedt de Raad het oordeel in de bestreden beslissing bij dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij problemen heeft gekend omwille van zijn activiteiten op *Instagram*, noch heeft hij enige Afghaanse volgers uit Afghanistan op *Instagram*. Verzoeker toont het tegendeel alvast niet aan.

2.3.7.9. De Raad stelt tenslotte vast dat de door verzoeker neergelegde documenten evenmin bovenstaande analyse van de Raad kunnen ombuigen. De Raad beaamt de beoordeling van deze documenten in de bestreden beslissing en stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker deze motieven volledig ongemoeid laat in het verzoekschrift.

2.3.7.10. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7.11. Verzoeker vestigde tijdens zijn persoonlijk onderhoud en in zijn verzoekschrift tevens de aandacht op mogelijke problemen van (toegeschreven) verwestering.

In zoverre verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt.

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft, als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid, als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden van artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève, is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt (of dat dit als dusdanig wordt gepercipieerd).

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker, die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen, toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-factotalibanregering* reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften en het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en

andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesities” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-factotaliban*autoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer *checkpoints* worden opgericht. Via deze *checkpoints* speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-factotaliban*autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-factotaliban*regering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke

figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-factotaliban*regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan, wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media ("*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*", June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich alzo aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game').

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen haalt verzoeker in zijn verzoekschrift aan dat hij Afghanistan heeft verlaten eind 2014-begin 2015 en sindsdien bijna zeven jaar onafgebroken in Europa verblijft, wat hem duidelijk de tijd gunde om zich aan te passen aan de westerse wereld met diens manier van leven, denken en mentaliteit. Hij betoogt dat zijn verwestering zeer duidelijk en concreet is en wijst hiervoor op het perfect spreken van het Nederlands, zijn autonomie, zijn politieke overtuiging, zijn beperkt contact met Afghanistan, zijn westerse gewoontes, het vieren van westerse feestdagen, zijn Belgische vriendin en haar gezin waarin hij geïntegreerd is, zijn werk, zijn school, het gegeven dat hij sinds zijn zestiende in België is, zijn Belgisch sociaal vast netwerk, zijn tattoo's en zijn vrijwilligerswerk. Volgens verzoeker maken al deze elementen essentiële elementen uit die inherent deel uitmaken van zijn persoonlijkheid en persoon en die onafscheidelijk zijn van wie hij is (geworden). Deze elementen en aspecten zijn dermate fundamenteel dat hij ze onmogelijk zou kunnen opgeven of zelfs er zich van zou kunnen losmaken. Zij maken immers deel uit van zijn persoon. Voor verzoeker is het ondenkbaar terug te keren naar Afghanistan aangezien hij, na zich psychologisch en fysiek te hebben aangepast aan de westerse wereld, omwille van zijn verwestering, vervolgd zal worden door de taliban, alsook door de Afghaanse samenleving. Hij voert nog aan dat hij "*mannenwif*" werd genoemd tijdens een videogesprek in groep omdat hij zijn wenkbrauwen verzorgt en zich scheert, wat al een aanwijzing is van het toekomstig risico in geval van terugkeer. Nog zal volgens verzoeker een terugkeer naar het conservatieve Afghanistan, na een asielaanvraag te hebben ingediend en "*zich psychologisch maar ook fysiek te hebben aangepast aan de Westerse wereld (...) een gevaar van discriminatie en persoonlijke vervolging veroorzaken, a fortiori sinds de Taliban de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de Shariawet*". Verder werpt hij op dat de verwerende partij bovendien geen rekening houdt met het feit dat zijn gezinsleden hem mogelijk niet zullen steunen, gezien hij problemen heeft veroorzaakt voor zijn gezin en zij hem sindsdien afstoten. Hij vreest ook om bij terugkeer als "*afvallige*" te worden beschouwd en stelt dat zijn verwestering zowel door hemzelf als door zijn advocaat werd benadrukt tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

In de bestreden beslissing wordt wat betreft de aangevoerde verwestering van verzoeker, die bij het commissaris-generaal hierover werd bevraagd tijdens zijn persoonlijk onderhoud van 25 augustus 2022, als volgt gemotiveerd:

"Wanneer u verder wordt gevraagd wat uw eigen vrees is bij terugkeer naar Afghanistan, geeft u slechts verklaringen van algemene aard. U verklaart dat mensen er niet alles kunnen publiceren, dat gsm's worden gecontroleerd, dat mensen die alcohol drinken worden gestraft en dat een jongen die een relatie had met een meisje gekruisigd werd (CGVS p. 4 en p. 5). Op basis van de algemene situatie en andermans problemen komt u niet in aanmerking voor internationale bescherming, waarvoor een

persoonlijke en concrete vrees is vereist. Wanneer u daarom wordt gevraagd wat u zelf vreest bij een terugkeer naar Afghanistan, verklaart u dat u wegens verwestersing niet terug kunt.

U wordt hierop gevraagd uit te leggen wat u concreet bedoelt met uw verwestersing. U antwoordt dat u alcohol drinkt, dat u de afgelopen vier jaar telkens Kerstmis en Nieuwjaar heeft gevierd met de familie van uw vriendin en gewend bent geraakt aan dingen hier. U voelt zich meer Belg dan een echte Belg. Bovendien wordt u goed behandeld en gerespecteerd door de familie van uw vriendin. U beleeft hier goede momenten. Wanneer u wordt gevraagd of er bepaalde waarden zijn die u hier heeft aangenomen en die niet passen in de Afghaanse cultuur, antwoordt u dat u een vriendin heeft hier en dat u haar niet in de steek kunt laten. U verklaart dat er een groot verschil is tussen België en Afghanistan. Gezien u echter al jaren weg bent uit Afghanistan, kunt u niet goed inschatten wat dit verschil exact inhoudt. U wordt hierop gevraagd waarom u denkt dat uw verwestersing u een probleem zal opleveren bij terugkeer naar Afghanistan. U antwoordt dat u in Afghanistan geen alcohol kunt drinken in het openbaar en dat u er geen nieuwjaar kunt vieren. U heeft niet de vrijheid om te zeggen of posten wat u wilt. In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. U toont immers op geen enkele manier aan dat uw deelname aan het sociaal-maatschappelijke leven in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. Dat u daar gewoonweg niet de vrijheid heeft om er te zeggen en te posten wat u wilt is in dat opzicht onvoldoende. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U kent tot slot zelf ook niemand in Afghanistan die problemen heeft gekend omwille van verwestersing (CGVS p. 13).

(...)

De foto's in de -waarop u te zien bent met uw vrienden, vriendin en haar familie- bewijzen echter weinig en kunnen ook de vaststellingen over dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming op basis van verwestersing niet veranderen. Uw Facebook profiel kan hier niets aan veranderen en bewijst evenmin iets.

De Instagram berichten betreffen slechts enkele van uw activiteiten op Instagram, en hebben verder geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas, noch tonen zij verder iets aan waardoor ze de supra gedane vaststellingen niet kunnen wijzigen. De algemene nieuwsberichten hebben geen betrekking op u persoonlijk. Om in aanmerking te komen voor internationale bescherming dient u een persoonlijke en concrete vrees naar voren te brengen en te staven, wat u op basis van algemene nieuwsberichten niet doet. De loonfiche, het schoolrapport en de drie getuigenissen van uw vrienden en vriendin hebben geen betrekking op de essentiële elementen van uw relaas, waardoor ze de vaststelling dat u niet in aanmerking komt voor internationale bescherming niet kunnen wijzigen. Zij tonen evenmin aan dat u bent verwesterd waardoor u niet zou kunnen terugkeren naar Afghanistan."

Uit objectieve landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging bij hun terugkeer naar Afghanistan. Opdat verwestering aanleiding zou geven tot het toekennen van internationale bescherming, is het vereist dat verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk eigen heeft gemaakt. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn godsdienstige identiteit of morele integriteit te behouden of deze politieke of godsdienstige overtuiging moet hem worden toegedicht in Afghanistan. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, zal afhankelijk worden gesteld van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker te worden aangereikt, zoals in de bestreden beslissing terdege wordt opgemerkt.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde Afghanistan eind 2014-begin 2015 te hebben verlaten en dat hij op 13 mei 2015 op vijftienjarige leeftijd in België is toegekomen en dus reeds bijna acht jaar en onafgebroken in België verblijft. Gelet op zijn minderjarigheid bij zijn aankomst in België werd aan verzoeker een voogd toegewezen. Op heden is verzoeker 23 jaar oud.

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 25 augustus 2022 heeft verzoeker uitdrukkelijk verklaard dat hij wegens verwestering niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst, dat hij al acht jaar in België is waar hij als minderjarige is toegekomen, hier naar school is geweest, gewerkt heeft, in de natuur vrijwilligerswerk deed, een sociaal netwerk heeft, alsook een vriendin (die hem naar het persoonlijk

onderhoud vergezeld), politieke *posts* plaatst op sociale media, tattoos heeft, alcohol drinkt en met zijn vriendin en haar gezin, die hem respecteren en goed behandelen, Kerstmis en Nieuwjaar viert (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 5, 12-13, 19-20).

Ter staving van bepaalde van deze elementen legde verzoeker tijdens de administratieve procedure documenten neer.

Wat de door verzoeker neergelegde foto's betreft (administratief dossier, map documenten, stuk 8), merkt de Raad op dat het om fotokopieën gaat die alleen al door mogelijke inscenering van omstandigheden geen garantie bieden wat betreft de authenticiteit en oprechtheid van wat wordt afgebeeld. De afgebeelde foto's, die overigens niet gedateerd zijn, bevatten verder geen objectieve aanwijzing voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of bij terugkeer naar Afghanistan als dusdanig zal worden gepercipieerd. Op deze foto's staat verzoeker afgebeeld omringd door derden en kan hieruit niet meer en niet minder worden afgeleid dan wat hierop staat afgebeeld, met name verzoeker die samen met anderen in de natuur aan het werken is en in dit kader wordt gefilmd en geïnterviewd, verzoeker die met niet nader geïdentificeerde personen staat afgebeeld op wat de verjaardagviering van een man van 52 moet uitmaken, een foto van een groep mensen in een lokaal van een mensenrechtenorganisatie en een foto waarop verzoeker samen met drie anderen is afgebeeld in een ruimte waar een toog staat en waar flessen alcohol op staan. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de foto's in de natuur dateren van zijn middelbare schoolperiode en dat deze kaders in vrijwilligerswerk in de natuur dat hij toen met anderen verrichtte en waarvan een reportage werd gemaakt. Bij de overige foto's kan geen toelichting gelezen worden in de notities van het persoonlijk onderhoud. De Raad kan hieruit hoogstens opmaken dat verzoeker ten tijde van zijn middelbare schoolperiode vrijwilligerswerk heeft verricht, dat hij vrienden heeft, dat hij op een foto afgebeeld staat met flessen alcohol voor zich en dat hij samen met drie andere personen een verjaardag vierde. In verband met de foto in een lokaal van een mensenrechtenorganisatie kan de Raad niet opmaken of verzoeker hierop al dan niet staat afgebeeld.

Verzoeker legde tevens documenten van school en een loonfiche neer (*ibid.*, stukken 9-10). Uit de verklaring van verzoekers vriendin kan blijken dat verzoeker een koksopleiding volgde en via school met een deeltijds contract in de horeca werkte, maar dat hij sinds de coronacrisis niet meer gewerkt heeft. De loonfiche betreft slechts de periode van de maand september 2019 en maakt geen melding van de naam van verzoeker, noch van de werkgever of de aard van de tewerkstelling. Uit het rapport van CDO Noord-Kempfen blijkt dat verzoeker in het schooljaar 2019-2020 een horeca-opleiding startte, maar dat omwille van het niet nakomen van het contract de opleiding werd stopgezet. Hoewel tijdens het persoonlijk onderhoud werd gesteld dat er van zijn schoolrapporten en werkfiches telkens maar van één document een kopie werd genomen omdat de *protection officer* ze niet allemaal nodig had (*ibid.*, p. 14), hetgeen kan worden betreurd, merkt de Raad op dat uit het gegeven dat verzoeker in het verleden school heeft gelopen in België en enige tijd in de horeca heeft gewerkt tot aan de coronacrisis, nog niet volgt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert, noch dat hij niet in staat zou zijn om zich ingeval van terugkeer naar Afghanistan aan te passen aan de heersende normen. De voorliggende elementen houden geen objectieve aanwijzing in voor verzoekers bewering als zou hij zijn verwesterd of als dusdanig zal worden gepercipieerd. Met het loutere feit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in België school heeft gelopen, werkwilleg was, alsook dat hij Nederlands heeft geleerd en hier een sociaal netwerk heeft, wordt niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat de drie getuigenissen van derden, meer bepaald van verzoekers vriendin, een vriendin van zijn vriendin en een vroegere schoolvriendin betreft (*ibid.*, stuk 11), merkt de Raad op dat aan deze verklaringen slechts een beperkte waarde kan worden toegedicht. Waar zijn vriendin vertelt over haar levensloop, de kennismaking met verzoeker, verzoeker zelf, hun relatie en de activiteiten die ze samen doen, merkt de Raad op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker een feitelijke relatie heeft met een Belgisch meisje niet kan blijken dat verzoeker verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Verzoeker toont niet aan dat hij door zijn relatie blootgesteld wordt aan westerse waarden en normen en een andere kijk heeft op relaties buiten het huwelijk en traditionele genderrollen. Dat hij goed geïntegreerd zou zijn binnen de familie van verzoekster, mag dan wel uit de verklaringen van hem en zijn vriendin blijken, maar er liggen geen getuigenverklaringen voor van de familie van zijn vriendin, die dit bevestigen. Verzoeker beweert ook telkens met de familie van zijn vriendin Kerstmis en Nieuwjaar te hebben gevierd, maar daar liggen geen foto's of andere stukken van voor. Verzoeker heeft het luidens zijn verklaringen overigens zeer moeilijk en leeft op straat. Volgens de niet-gedateerde verklaring van zijn vriendin, die sowieso al van enige tijd geleden dateert en waardoor het

niet duidelijk is of de relatie tot op heden nog loopt, wonen zij niet samen en in andere gemeenten. Uit de verklaring van een vriendin van verzoeksters vriendin d.d. 1 augustus 2021 blijkt dat deze persoon verzoeker een hart onder de riem wil steken en hierin wordt onder meer gewezen op het feit dat verzoeker de Nederlandse taal machtig is. Dit blijkt tevens uit een niet-gedateerde verklaring van een vroegere schoolvriendin van verzoeker. De elementen uit de getuigenissen, die overigens niets zeggen over verzoekers huidige situatie, tonen evenmin aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Het louter verwijzen naar scholing en eerdere tewerkstelling, volstaat geenszins. Dat verzoeker het Nederlands machtig is, maakt nog niet dat hij zijn moedertaal niet meer zou beheersen en uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat verzoeker zich, niettegenstaande aan het begin van het persoonlijk onderhoud wordt opgemerkt dat verzoeker al goed Nederlands spreekt, nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

In verband met de politieke uitingen van verzoeker op sociale media en de vrees om bij terugkeer niet te kunnen zeggen wat hij wil, merkt de Raad op dat het hebben van *accounts* op sociale media geen fundamenteel recht uitmaakt. Overigens zijn de taliban zelf ook op sociale media aanwezig, zoals *Twitter*. Het hebben van sociale media op zich is dus geen probleem, wel de inhoud ervan. *In casu* toont verzoeker evenwel niet *in concreto* aan dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige *accounts* te verwijderen. Zoals *supra* reeds aangegeven, toont verzoeker niet aan dat zijn activiteiten en *posts* in België bekendheid zouden genieten bij de taliban, laat staan dat dit hem in een dermate negatieve belangstelling zou kunnen brengen dat hij bij terugkeer gevaar zou lopen. Bovendien blijkt uit de hierboven aangehaalde landeninformatie dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghansen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betreffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat hij zich dermate kritisch uit ten aanzien van de taliban waardoor hij dreigt gevisieerd te worden. Waar hij in het verzoekschrift opwerpt dat hij ook zaken post over Ramazan Barhardost, stipt de Raad ten overvloede nog aan dat met de voorgelegde *posts*, zijnde afbeeldingen over de *National Resistance* en van de Afghaanse vlag, in de bestreden beslissing rekening werd gehouden en dat hij thans geen andere *posts* voorlegt. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of zijn volledige *accounts* te verwijderen. In verband met zijn berichten op *Instagram* over de PVDA treedt de Raad het oordeel in de bestreden beslissing bij dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij problemen heeft gekend omwille van zijn activiteiten op *Instagram*, noch heeft hij enige Afghaanse volgers uit Afghanistan op *Instagram*. In verband met zijn deelname aan demonstraties voor de PVDA gaf verzoeker dan weer aan dat hij daaraan een paar keer deelnam omdat hij niets te doen had en dat hij er gewoon aanwezig was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Een diepgewortelde politieke overtuiging blijkt hieruit aldus geenszins.

Evenmin maakt verzoeker – die afwezig was ter terechtzitting en werd vertegenwoordigd door een advocaat – met zijn loutere poneringen dat zijn verwestering ook blijkt uit zijn uiterlijk en levensstijl (wenkbrauwen, geschoren gelaat, tatoos, drinkt alcohol, geen praktiserend moslim meer), aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘*besmet*’ door de Westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. De Raad benadrukt bovendien dat het hebben van tatoos, een bepaalde lichaamsverzorging en het drinken van alcohol op zich geen godsdienstige of politieke overtuiging vormt. Zulke overtuigingen hebben betrekking op kenmerken die zodanig fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit dat van een verzoeker niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft, wat in deze niet wordt aangetoond. Een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levens- en lichaamstijl is in beginsel geen afdoende reden om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uiting vormt van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat het aanpassen van zijn lichaamsverzorging, het bedekken, dan wel verwijderen van tatoos en het stoppen met het drinken van alcohol een dermate schending zou inhouden van een fundamenteel recht dat dit neerkomt op vervolging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke en toont dit niet aan met de niet-gestaafde bewering dat hij “*mannenwif*” werd genoemd tijdens een videogesprek in groep omdat hij zijn wenkbrauwen verzorgt en zich scheert. Evenmin kan hij volstaan door louter aan te voeren dat hij zijn religie niet meer praktiseert.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat verzoeker gelet op het voorgaande na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot zijn 15 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Daarom kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en vormgegeven door de taliban. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog over een familiaal netwerk beschikt in zijn regio van herkomst (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 3). Verzoeker mag dan wel beweren dat zijn gezin hem afstoot sinds de problemen met C., maar de Raad merkt op dat *supra* reeds genoegzaam is vastgesteld dat aan de beweerde problemen met C. geen geloof kan worden gehecht. Uit de neerslag van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt een dergelijke afstoting ook niet en uit de verklaringen van verzoekers vriendin blijkt overigens dat verzoeker in contact staat met zijn ouders en geregeld met hen praat via *videochat*.

Uit de voorliggende elementen blijkt geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. De Raad erkent het reeds afgelegde integratietraject van verzoeker, doch kan hieruit niet afleiden dat verzoeker op een zulke mate zou zijn geïntegreerd in de Belgische maatschappij dat hij niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde persoonlijke problemen met de familieleden van zijn overleden vrouw die banden zouden hebben met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geviséerd door de taliban.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift dat de taliban in Afghanistan de macht hebben overgenomen en een zeer radicaal bewind voeren, in overeenstemming met de *sharia*-wet, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en

willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolgning waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

Verzoeker voert tevens aan te vrezen om bij terugkeer als “afvallige” te worden beschouwd. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker deze voorgehouden vrees niet *in concreto* staft of onderbouwt, blijkt nergens uit de door de partijen bijgebrachte informatie dat Afghanen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen met een redelijke mate van waarschijnlijkheid als geloofsafvallige zullen worden beschouwd, laat staan vervolgd. In dit verband kan een loutere verwijzing naar zijn verblijf in het Westen aldus niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers leven in Afghanistan in gevaar zou zijn.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 235 658 van de Raad van 29 april 2020, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

2.3.7.12. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.8.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.8.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij onvoldoende overtuigt dat hij de taliban dient te vrezen bij terugkeer naar Afghanistan en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering of als terugkeerder.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip ‘ernstige schade’ in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...).”*

Zo verduidelijkt het Hof van Justitie in zijn rechtspraak dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 15, b), *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het Hof van Justitie met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest ‘M'Bodj’ stelde het Hof van Justitie: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36 en 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet *ipso facto* kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022, waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren enerzijds, dan wel (ii) actoren anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, § 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalie waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperioden, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalie. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende

infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten.

Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak *“N. tegen het Verenigd Koninkrijk”*, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”* (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Vóór de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd, doch slechts weinig verwezenlijkt.

Integendeel, hulpverzaaiing en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie, alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp, alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen

door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via ngo's en igo's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel, alsook importrestricties. Internationale organisaties of ngo's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de-facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan cash leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de-facto*-overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector, meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds vóór de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM, kan hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de-factoregering* aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van de uitspraak in de zaak "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land waar de sharia van kracht is. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in de situatie ten grondslag aan het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Tevens merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden igo's of ngo's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofdte van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat, zoals verzoeker ook aangeeft in zijn verzoekschrift, ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat

de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker nog argumenteert dat de gehanteerde informatie over de huidige situatie in Afghanistan en de intenties van de taliban nog steeds gebrekkig en onvoldoende betrouwbaar is, wijst de Raad erop dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare socio-economische toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.8.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat personen zonder onderscheid raakt, met name zonder specifiek te worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest '*Elgafaji*' waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en

- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest *Elgafaji* verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij terugkeert naar het land van herkomst, zoals blijkt uit artikel 8, eerste lid, van richtlijn 2011/95/EU (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de EUAA *Country Guidance Afghanistan* van april 2022 in acht genomen. In de EUAA *Country Guidance* wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld.

Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's alle met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk zijn gericht tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in zijn gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrmbommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in zowat heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kaboel. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan worden gesteld dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

De commissaris-generaal maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens, opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 (ACLEd)*" van 13 september 2022, kunnen worden beschouwd als een *update* van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Balkh, waar verzoeker van afkomstig is kent ACLED aan 3 incidenten geoprecisiecode 3 toe in de verslagperiode. Het gaat om een aanval van de taliban op een basis van ISKP (*battles*); een burger die door de taliban doodgeschoten werd toen hij niet stopte aan een controlepost en het voormalig hoofd van de veiligheid van de provincie die verklaarde dat de taliban zijn broer hebben doodgeslagen tijdens een huiszoeking (*violence against civilians*).

Volgens de UCDP-gegevens, opgenomen in de EUAA "*Afghanistan. Security Situation*" van augustus 2022, gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kaboel (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kaboel (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, toen UNAMA is gestart met de

systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit nagenoeg elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van vóór de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van het conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte het UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio, gelet op de stabielere veiligheidssituatie. De IOM registreerde 2,2 miljoen IDP's die waren teruggekeerd naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook worden besloten dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die uiterst summier wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn beweerde regio van herkomst, *in casu* de provincie Balkh. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Waar verzoeker aanvoert dat men mogelijks niet over alle nodige informatie beschikt, dat informatie door de taliban gemanipuleerd wordt en dat vele (onafhankelijke) mediabronnen sinds de machtsovername verplicht zijn om hun werk stop te zetten, is de Raad van oordeel dat, zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere *caveats*, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn om op basis daarvan te kunnen besluiten dat het willekeurig geweld in Afghanistan significant is afgenomen en dat het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is. Verzoeker brengt zelf geen informatie bij die afbreuk kan doen aan bovenstaande analyse. De Raad herhaalt en benadrukt dat bij de gedane beoordeling rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* en onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

De Raad merkt nog op dat vraag naar de morele verantwoordelijkheid van actoren die zich teruggetrokken hebben uit het conflict in Afghanistan geen uitstaans heeft met de feitelikheden die determinerend zijn voor de evaluatie van de veiligheidssituatie in Afghanistan onder artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte merkt de Raad op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.8.4. Verzoeker toont gelet op hetgeen voorafgaat niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS